

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESI SOBRE LES BENAURANCES

«Benaürats els perseguits per la justícia perquè d'ells és el regne dels cels» (Mt 5,10)

La pobresa en l'esperit, el plany, la senzillesa, la set de santedat, la misericòrdia, la purificació del cor i les obres de pau poden conduir a la persecució per culpa de Crist, però aquesta persecució és en última instància causa de joia i de gran recompensa als cels.

El món no pot acceptar aquesta mena d'existència. Les «estructures de pecat», produïdes sovint per la mentalitat humana, només poden rebutjar la pobresa, la senzillesa o la puresa i declarar la vida segons l'Evangelí com un error i un problema, per tant com una cosa que cal marginar.

Si el món viu en funció dels diners, qualsevol persona que demostrí que la vida es pot viure donant i renunciant es converteix en una molèstia per al sistema de la cobdícia. Aquesta paraula «molèstia» és clau, perquè el testimoni cristià, molesta els que tenen una mentalitat mundana. La viuen com un retret. Quan apareix la santedat i sorgeix la vida dels fills de Déu, en aquesta bellesa hi ha alguna cosa incòmoda que crida a una presa de posició: o posar-se a discutir i obrir-se al bé o refusar aquella llum i endurir el cor, fins i tot al punt d'oposició i de fúria.

Què és el que alegra els rebutjats pel món per causa de Crist? S'alegren d'haver trobat quelcom que val més que tot el món.

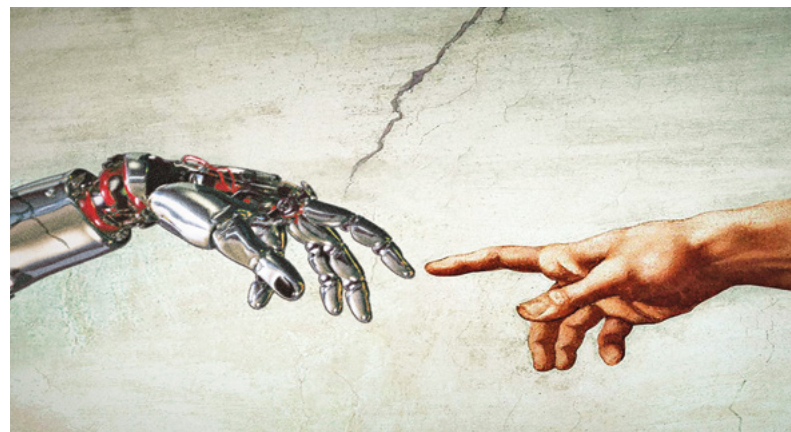
Sermó de la muntanya (1877) de Carl Heinrich Bloch. Museu d'Història Nacional, Castell de Frederiksborg (Dinamarca)

L'exclusió i la persecució, si Déu ens en concedeix la gràcia, ens fan semblants a Crist crucificat i, associant-nos a la seva passió, són la manifestació de la vida nova. Aquesta vida és la mateixa de Crist, que per nosaltres els homes i per la nostra salvació va ser «menyspreat i rebutjat pels homes» (cf. *Is* 53,3; *At* 8,30-35). Acollir el seu Esperit ens pot portar a tenir tant d'amor en el nostre cor per oferir la vida pel món sense comprometre'ns amb els seus enganys i acceptant-ne el seu rebuig. Això és la vida del regne dels cels, la joia més gran, la veritable alegria. I a més, en les persecucions hi ha sempre la presència de Jesús que ens acompanya, la presència de Jesús que ens consola i la força de l'Esperit que ens ajuda a tirar endavant.

Dimecres, 29 d'abril de 2020

REFLEXIONS

El transhumanisme: Una nova utopia? (II)

El transhumanisme es nodreix intel·lectualment del darwinisme clàssic, però sensiblement transformat, perquè Charles Darwin (1809-1882) en *L'origen de les espècies* (1859), no va imaginar mai que l'ésser humà pogués arribar a esdevenir l'artífex de l'evolució, la causa eficient dels canvis evolutius del futur. Els pensadors transhumanistes consideren, en canvi, que l'ésser humà no solament és la resultant d'un procés evolutiu de milions d'anys, sinó que, en virtut de la seva intel·ligència, és capaç de dotar-lo d'una orientació, en definitiva, d'una teleologia immanent. El punt omega de Pierre Teilhard de Chardin (1881-1955), tal com l'interpreten els ideòlegs d'aquest moviment, no és la cristificació del món, com l'havia imaginada el poeta, paleontòleg i jesuïta francès en *El fenomen humà*, sinó

l'adveniment del posthumà, un ésser que ha vençut, mitjançant les biotecnologies, la finitud.

El transhumanisme, tal com es desenvolupa en el present, parteix del supòsit que l'ésser humà pot elevar-se per sobre de la seva pròpia condició mitjançant l'aplicació de les biotecnologies. El prefix «trans» evoca aquest moviment, aquest pas (*Übergang* és el mot que emprà Friedrich Nietzsche per referir-se a l'ésser humà) d'una condició a l'altra. Aquest prefix està present també en un mot com transgressió que designa superar una frontera moral i en la paraula transcendència, que, com veurem després, es refereix a l'anhel d'elevar-se, de superar-se. En el transhumanisme, la voluntat de creuar el límit, d'anar més enllà de les fronteres, li és inherent.

Dr. Francesc Torralba
Doctor en Teologia

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

31. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [1Co 2,1-5 / SI 118 / Lc 4,16-30]. Sant Ramon Nonat, rel. mercedari, dels primers, captiu a Algèria, card., patró de Cardona.

SETEMBRE

1. ■ Dimarts [1Co 2,10b-16 / SI 144 / Lc 4,31-37]. *Lleida*: □ Sant Lleïr o Lliceri, bisbe de Cosersans (s. VI). *Sant Feliu de Llobregat*: ■ Beat Josep Samsó

i Elias (Castellbisbal, 1887 - Mataró, 1936), prevere i màrtir. Sant Gil o Gili, abat, penitent a Núria; santa Anna, profetessa; santa Teresa Margarida Redi del Sagrat Cor, verge carmelitana.

2. ■ Dimecres [1Co 3,1-9 / SI 32 / Lc 4,38-44]. Sant Zacaries, profeta; sant Eleuteri, abat.

3. □ Dijous [1Co 3,18-23 / SI 23 / Lc 5,1-11]. Sant Gregori el Gran, papa

(590-604) i dr. de l'Església, abans monjo, patró de la música; santa Basilissa, vg. i mr.; sant Simeó Estilita el Jove (521-597), monjo siríac; sant Sàndal, mr.

4. ■ Divendres [1Co 4,1-5 / SI 36 / Lc 5,33-39]. Mare de Déu de la Consolació (o de la Corretja); sant Moisès, alliberador del poble d'Israel; santa Rosalia de Palerm, verge; sant Bonifaci I, papa (romà, 418-422).

5. ■ Dissabte [1Co 4,6-15 / SI 144 / Lc 6,1-5]. *Tortosa*: □ Mare de Déu de la Cinta. Santa Obdúlia, vg. i mr.; santa Teresa de Calcuta, fund. de les Missioneres de la Caritat (MC).

6. ■ Diumenge vinent, XXIII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Ez 33,7-9 / SI 94 / Rm 13,8-10 / Mt 18,15-20]. Sant Zacaries, profeta; beat Bonaventura de Forlí, prev.; beat Bertran de Garrigues, prev..

Diumenge XXII de durant l'any (A)

COMENTARI

«No penses com Déu, sinó com els homes»

No sempre és fàcil seguir el Senyor, ni tan sols entendre'l. Pere, que el diumenge passat proclamava Jesús com a Messies, ara que el Mestre li diu que *ha d'anar a Jerusalem, que ha de patir molt i que ha de ser mort i ressuscitar el tercer dia*, no entén res. No solament no l'entén sinó que creu que està molt equivocada i vol apartar Jesús del seu error: *De cap manera, Senyor, a vós això no us pot passar*. I la resposta de Jesús a aquestes paraules és molt dura: *Fuig d'aquí, Satanàs! Em vols fer caure, perquè no penses com Déu, sinó com els homes*. Pere es converteix en un temptador; vol apartar Jesús de la seva missió. Pensa en termes humans, no d'acord amb la voluntat de Déu que passa per la fidelitat al Pare ni que això hagi de conduir al sofriment i a la mort. Jesús parla també de resurrecció però sembla que Pere no ho acaba d'entendre. Per això Jesús diu clarament: *Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi la retrobarà*. I Jesús afegeix encara: *Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi*. Sospitava Pere que acceptar la mort de Jesús implicava acceptar la seva pròpia mort en seguiment de Crist?

També veiem a Jeremies: *M'heu afalagat Senyor i m'he deixat seduir, us heu apoderat de mi i m'heu dominat*. Jeremies s'ha enamorat del Senyor però això no li estalvia cap dolor: *Ara passen el dia divertint-se a costa meua, tothom es riu de mi. Tot el dia la paraula del Senyor m'és un motiu d'escarnis i de burles*. La solució seria deixar de fer de profeta, però no pot: *Sentia en el meu cor un foc que cremava... no pot deixar de ser fidel al Senyor*. Pau demana: *Oferiu a Déu tot el que som, com una víctima santa i agradable a Déu. El culte veritable és que no us emmotlleu al món present, renovellant la vostra manera de veure les coses perquè pugueu reconèixer la voluntat de Déu, allò que és bo, agradable a Déu i perfecte*. Pensar com Déu i no com els homes. Aquest és el camí.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de Jeremies (Jr 20,7-9)

M'heu afalagat, Senyor, i m'he deixat seduir; us heu apoderat de mi i m'heu dominat, però ara passen el dia divertint-se a costa meua, tothom es riu de mi. Sempre que parlo, dono el crit d'alarma, el meu clam anuncia invasions i devastació. Tot el dia la paraula del Senyor m'és un motiu d'escarnis i de burles. A la fi pensava: No en vull parlar més, no diré res més en nom d'ell, però llavors sentia en el meu cor un foc que cremava, sentia un incendi dintre dels meus ossos. Estic rendit de tant aguantar, ja no puc més.

▶ Salm responsorial (62)

R. *Tot jo tinc set de vós, Senyor, Déu meu.*

Vós, Senyor, sou el meu Déu; jo us cerco. / Tot jo tinc set de vós, / per vós es desviu el meu cor, / com terra eixuta sense una gota d'aigua. R.

Jo us contemplava al vostre santuari / quan us veia gloriós i poderós. / L'amor que em teniu val més que la vida; / per això els meus llavis us lloaran. R.

Que tota la vida us pugui beneir / i alçar les mans lloant el vostre nom. / Saciats del bo i millor, / us lloaré amb el goig als llavis. R.

Perquè vós m'heu ajudat, / i soc feliç sota les vostres ales. / La meua ànima s'ha enamorat de vós, / em sosté la vostra mà. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 12,1-2)

Germans, per l'amor entranyable que Déu ens té, us demano que li oferi tot el que sou, com una víctima viva, santa i agradable. Això ha de ser el vostre culte veritable.

No us emmotlleu al món present; transformeu-vos renovellant la vostra manera de veure les coses, perquè pugueu reconèixer quina és la voluntat de Déu: reconèixer allò que és bo, agradable a Déu i perfecte.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 16,21-27)

En aquell temps, Jesús començà a deixar entendre als deixebles que havia d'anar a Jerusalem, que havia de patir molt de part dels notables, dels grans sacerdots i dels mestres de la Llei, i que havia de ser mort i de ressuscitar el tercer dia. Pere, pensant fer-li un favor, es posà a renyar-lo: «De cap manera, Senyor: a vós això no us pot passar!» Però Jesús es girà i li digué: «Fuig d'aquí, Satanàs! Em vols fer caure, perquè no penses com Déu, sinó com els homes.»

Llavors Jesús digué als deixebles: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi, la retrobarà. Què en trauria l'home de guanyar tot el món si perdria la vida? Què podria pagar l'home per rescatar la seva vida? Perquè el Fill de l'home ha de venir en la glòria del seu Pare voltat dels seus àngels, i ell pagarà cadascú segons les seves obres.»

▶ Lectura del llibre de Jeremies (Jer 20,7-9)

Me sedujiste, Señor, y me dejé seducir; has sido más fuerte que yo y me has podido. He sido a diario el hazmerreír, todo el mundo se burlaba de mí. Cuando hablo, tengo que gritar, proclamar violencia y destrucción. La palabra del Señor me ha servido de oprobio y desprecio a diario. Pensé en olvidarme del asunto y dije: «No lo recordaré; no volveré a hablar en su nombre»; pero había en mis entrañas como fuego, algo ardiente encerrado en mis huesos. Yo intentaba sofocarlo, y no podía.

▶ Salmo responsorial (62)

R. *Mi alma está sedienta de ti, Señor, Dios mío.*

Oh, Dios, tú eres mi Dios, por ti madrugo, / mi alma está sedienta de ti; / mi carne tiene ansia de ti, / como tierra reseca, agostada, sin agua. R.

¡Cómo te contemplaba en el santuario! / ¡Viendo tu fuerza y tu gloria! / Tu gracia vale más que la vida, / te alabarán mis labios. R.

Toda mi vida te bendeciré / y alzaré las manos invocándote. / Me saciaré como de enjundia y de manteca, / y mis labios te alabarán jubilosos. R.

Porque fuiste mi auxilio, / y a la sombra de tus alas canto con júbilo. / Mi alma está unida a ti, / y tu diestra me sostiene. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 12,1-2)

Os exhorto, hermanos, por la misericordia de Dios, a que presentéis vuestros cuerpos como sacrificio vivo, santo, agradable a Dios; este es vuestro culto espiritual.

Y no os amoldéis a este mundo, sino transformaos por la renovación de la mente, para que sepáis discernir cuál es la voluntad de Dios, qué es lo bueno, lo que le agrada, lo perfecto.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 16,21-27)

En aquel tiempo, comenzó Jesús a manifestar a sus discípulos que tenía que ir a Jerusalén y padecer allí mucho por parte de los ancianos, sumos sacerdotes y escribas, y que tenía que ser ejecutado y resucitar al tercer día. Pedro se lo llevó aparte y se puso a increparlo: «¡Lejos de ti tal cosa, Señor! Eso no puede pasarte». Jesús se volvió y dijo a Pedro: «¡Ponte detrás de mí, Satanás! Eres para mí piedra de tropiezo, porque tú piensas como los hombres, no como Dios». Entonces dijo a los discípulos: «Si alguno quiere venir en pos de mí, que se niegue a sí mismo, tome su cruz y me siga. Porque quien quiera salvar su vida, la perderá; pero el que la pierda por mí, la encontrará. ¿Pues de qué servirá a un hombre ganar el mundo entero, si pierde su alma? ¿O qué podrá dar para recobrarla? Porque el Hijo del hombre vendrá, con la gloria de su Padre, entre sus ángeles, y entonces pagará a cada uno según su conducta.»